

**БУКОВИНСЬКА ЕКОНОМІЧНА ФУНДАЦІЯ
БУКОВИНСКАЯ ЭКОНОМИЧЕСКАЯ ФУНДАЦИЯ
BUKOVINIAN ECONOMIC FOUNDATION**

**Матеріали XXIX Міжнародної науково-практичної конференції
НАУКА. ІННОВАЦІЇ.
ПРОГРЕС
Том 2
Чернівці, 29-30 листопада 2015 року**

**Материалы XXIX Международной научно-практической
конференции
НАУКА. ИННОВАЦИИ.
ПРОГРЕСС
Том 2
Черновцы, 29-30 ноября 2015 года**

**XXIX International Scientific Conference
SCIENCE. INNOVATION.
PROGRESS
Part 2
Chernivtsi, November 29-30, 2015**

**КНІВ
НАУКОВО-ВИДАВНИЧІЙ ЦЕНТР «ЛАБОРАТОРІЯ ДУМКИ»
2015**

УДК 001(082)
ББК 72я43
Н 34

Редакційна колегія:

1. Івашок Р.С.
2. Тарасенко М.І.
3. Григоренко І.І.
4. Шевчук Т.А.

П 34 Наука. Інновації. Прогрес / **Матеріали XXIX Міжнародної науково-практичної конференції**, Чернівці, 29-30 листопада 2015 р. - Т. 2. - Київ: Науково-видавничий центр «Лабораторія думки», 2015. - 36 с.

ISBN 978-617-7284-37-5

ISBN 978-617-7284-39-9 (Т. 2)

У збірнику представлені тези доповідей учасників XXIX Міжнародної науково-практичної конференції «Наука. Інновації. Прогрес». Розглянуті сучасні тенденції розвитку науки та визначено шляхи їх оптимізації.

Для студентів, аспірантів, науковців та фахівців.

УДК 001(082)

ББК 72я43

ISBN 978-617-7284-37-5

ISBN 978-617-7284-39-9 (Т. 2)

© Науково-видавничий центр «Лабораторія думки», 2015

© Автори статей, 2015

Друга картина балету («Весняк жертва») починається тьмяною грою юнаків. Згодом, під звучання музичної прелюдії, заснованої на містичному співі, танцюють дівчата. Останні своїми рухами описують місце посвячення та жертвоприношення Обраної священній Весні. Своєю жертвою Обрана поверне Весні силу для відродження природи. Далі дівчата танцюють навколо Жертви, прославляючи її (Звеличення Обраної). Потім слідує очищення Землі і звернення до праотців. Дія закінчується Спокутиним танком (Великий священний танок) у виконанні Обраної, навколо якої групуються предки (Дійство Старців - чоловічих праотців) і яка приносить себе у жертву богам.

Метою ритуалу жертивоприношення є періодичне відродження сакральних сил. Будь-який ритуал за будь-якого сценарію спрямований на відродження якоїсь сили, постає відтворенням первісного акту Творіння, що мав місце *ab initio* (з самого початку) [3]. Людське жертивоприношення також є ритуальним повторенням Творіння. Космогонічні міфи часто влючають в себе ритуальну смерть героя, обраного(ї), з тієї якої були створені світи та з'явилися рослини. Походження рослин, особливо злаків, як правило, пов'язують з подібними жертвоприношеннями. Принесення в жертву людей, щоб відродити силу врожаю, є відтворенням акту Творіння, який вперше дав життя зерну. Ритуал знову творить світ, час ніби зупиняється і повертається до першого моменту творіння, відроджуючи силу рослинності. Сміслом ритуалу є відродження сакральної сили природи.

«Весна священна» відкрила двері в сучасний балет. Існує понад двохсот версій «Весни священної», хоча І. Стравінський визнавав найкращою постановку В. Ніжинського і С. Дягилєва і скептично відносився до появи нових. У 2013 р., в зв'язку з сторіччям «Весни священної», по всьому світу пройшли нові постановки цього балету.

Література:

1. Топоров В. Мировоседрство: Универсальные знаковые комплексы [Текст] / В. Топоров. - М.: Рукописные памятники Древней Руси, 2010. - Т. 2. - 496 с.
2. Элиаде, М. Трактат по истории религии [Текст]: в 2 т. / М. Элиаде; пер с фр. А. Васильев. - СПб.: Алетейя, 2000. - Т. 1. - 394 с.
3. Элиаде, М. Очерки сравнительного религиоведения. Избранные сочинения [Текст] / М. Элиаде; отв. ред. В.Я. Петрухин. - М.: Научно-издательский центр «Ладомир», 1999. - 488 с.

Бенькевич Г.А.

*викладач кафедри іноземних мов та технічного перекладу
Львівський державний університет безпеки життєдіяльності
м. Львів, Україна*

АНТИЧНІ ВИТОКИ УКРАЇНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КУЛЬТУРИ СПІДКУВАННЯ

Ще у філософських міркуваннях античності знаходимо зацікавлення проблемами людини, її життя і смерті, природи і сенсу існування, перспективи майбутнього. Вчені думали місце і роль людини у довідлі. Притаманні людині цінності ставали її культурним надбанням. Слово «культура» латинського походження і спочатку означало процес обробки та вирощування чого-небудь, а також пошану і поклоніння Римський оратор і філософ Цицерон використав цей термін для позначення розвитку людської духовності і розуму. У сучасному розумінні «культура» є творчою діяльністю людини.

В античному світі сформувалися поняття, пов'язані із сучасним розумінням культури. Поняття «пайдейя» - система культурних цінностей, що в перекладі означає виховання та освіту. Поняття «калокагатія» позначало людину гармонійно розвинену, фізично і духовно гарну, а також розумну.

Філософи І. Гердер, Дж. Віко, Г. Гегель сформували погляди про культуру людини, які мали природничо-науковий вимір. Із стрімким розвитком інформаційного суспільства, способу життя культурні цінності були переорієнтовані у антропологічний вимір з акцентом на творчості особистості.

Філософ І. Гердер вважав культуру народу визначальною в історії будувач її на таких цінностях, як мова, ремесло, наука, мистецтво. Прогрес культури народу тривав із накопиченням знань, виробничого досвіду, традицій і норм, мистецьких надбань та передачі їх від покоління до покоління, від народу до народу. Культурний розвиток філософ вбачав у гуманізації умов суспільного життя.

Філософ І. Гердер, великий гуманіст та мислитель, простежував розвиток всесвітньої історії на основі культурних надбань народів Далнього та Близького Сходу, Греції, Риму, Європи, слов'ян та ін. Вчений вбачав сенс історичного розвитку у досягненнях гуманності, вихованні духовності, панування над силами природи. У духовності народу добре проявляється культурний розвиток покоління.

В історичному розвитку, на його думку, панує «природний порядок», мир, злагода, безпека існування. Будь-яке порушення природного порядку несе за собою зло, війни, ворожнечу. Гуманістична

філософія історії Гердера впливає з аналізу уроків історії.

Італійський філософ Джамбатіста Віко у своїй найвідомішій праці «Основи нової науки про спільну природу націй» висунув теорію історичного коловороту - розвитку всіх націй за циклами, що складаються з таких трьох епох: «вік богів» (бездержавність, панування жерців), «вік героїв» (аристократична держава), «вік людей» (демократична республіка або представницька монархія). Кожний такий тричастинний цикл завершується загальною кризою і розпадом суспільства. Зміна епох здійснюється шляхом переворотів, що при переході від першої епохи до другої відбуваються внаслідок боротьби між батьками родин і домогачами, а при переході від другої до третьої епохи - внаслідок боротьби між феодалами та простим народом. Ідеї Дж. Віко багато в чому випереджали філософію історії Гердера і Гегеля.

Німецький філософ Г. Гегель уявляв кожді епоху неповторно своєрідною і водночас закономірним етапом у розвитку людства. Рушійною силою культурно-історичного процесу Гегель вважав нескінченне саморозгортання розуму, ідеї.

За культурологічного концепцією Еріха Ротхакаера, «людина є творцем і носієм культури». Природа людини поєднує емпіричну предметність і духовну суб'єктивність. Людина є вільною, відкритою до світу і активною. Через культуру особистість дає творчу відповідь природі і довкіллю [1].

Античні витoki поняття «культура» у Середньовіччі замінили поняттям «культ», в епоху Відродження до них знову повернулися. Просвітителі XVIII ст. поєднали культурний процес із розвитком духовності людини.

Через спілкування людина будує відносини з іншими людьми, пізнає світ.

Перші спроби виділити елементи спілкування людей і взаємозв'язку між ними були здійснені античними авторами. Аристотель, говорячи у своїй «Риторичі» про мовну форму спілкування, наголошував, що вона складається з трьох елементів: з самого оратора, з предмету, про який він говорить, та з особи, до якої звертається. Філософ виділив мову, необхідні для вдалого спілкування. Мова має бути доказовою і викликати довіру, а оратор - бути людиною особливого складу.

Римський оратор Квінтіліан висунув більш розгорнуту схему. Він вважав, що про той чи інший вчинок чи повідомлення можна судити, якщо є відповіді на такі питання: хто, що зробив, де, якими засобами, навіщо, як, коли.

Не кожне спілкування конструктивне. Якщо ми хочемо чогось досягти, то це можливо лише завдяки культурному спілкуванню. Воно залежить від рівня моральності, комунікабельності, закріплених у правилах і нормах культури поведінки у суспільстві. Підвищення рівня культури особистості відбувається через виховання комунікативних здібностей. Культура спілкування українців включас мовну культуру, комунікабельність, емпатію, доброзичливість, толерантність, імідж повагу до людської гідності, уміння висловити власні думки й вислуховувати співрозмовника [4, с. 97-98].

Духовне спілкування пов'язане з працею і з пізнанням. Спілкування є необхідним елементом багатьох видів діяльності. Воно має і самостійне значення. Саме в цій своєрідній універсальності й полягас його специфіка як особливого виду людської діяльності. У спілкуванні й комунікаційному процесі йде обмін ідеальними відбиттями матеріального світу через «посередників». Тут ми обов'язково зусінемо поняття «інформація», її кількісні та якісні характеристики.

При духовному спілкуванні здійснюється обмін соціальною інформацією.

Інтенсивне міжособистісне спілкування вимагає звертання до духовного спілкування через мас-медіа. Матеріали мас-медіа активізують міжособистісне спілкування. В мас-медіа триває обмін соціальною інформацією. Це духовне спілкування між великими групами людей у межах соціального макросередовища за допомогою спеціальних організацій і технічних засобів збору, обробки та розповсюдження інформації.

Усі поступальні зміни в українському суспільстві і, зокрема, в сфері освіти, зосереджуються на особистості. Особистість є головною дійовою особою й суб'єктом суспільно-історичного розвитку, його основною метою спрямованістю. Регуляторами поведінки народу є норми, звичаї, обряди, повсякденна поведінка - зрозумілі в одній суспільній групі. У розвитку України визначальним є духовно-інтелектуальне здоров'я народу [3, с. 1]. Першочерговими для українського народу є глобальні проблеми - живання, скотія, мир, соціальний прогрес, демократизація права і свободи особистості. Пріоритетними культурними цінностями в українському суспільстві є зацікавлення особистістю, її структурою, соціалізацією.

Від часів правління Володимира Великого одночасно із впровадженням християнства дбали про освіту [2].

Культурний рівень українського населення справляв позитивне враження на іноземців, які мали зв'язки в економіці та політиці з Україною. В основі спілкування українського народу лежать такі загальнолюдські морально-етичні цінності, як доброзичливість, любов, лагідність, привітність, шаноба,

гrecність. Цими чеснотами віддавна славився український народ. На це звертали вiдразу жував удиплюмати i мандрiвники, котрi бували в нашiм краю. Так, датський посол Юлiй Юсг, що в 1709-1712 рр. вiдвiдував Росiю, а 1711 р. їхав через Україну, писав у спогадах: «Мiсцевi мешканцi (Королевця), як i взагалi все населення Козацької України, вiдзначаються великою ввiчливiстю i охайнiстю, вiдаються чисто й чисто утримують доми», а Джозеф Маршаль про Україну 1769-1770 рр. згадував: «Сучасне українське поколiння - це моральний i добре вихований нарiд». Жан Бенуа Шерер, французький аташе у Петербурзі, 1788 р. писав: «Українцi - це рослi, сильнi люди, привiтнi i гостиннi». «Вельми iнтелiгентними» називав наших предкiв знаменитий географ датчанин Мальт Брюн. Особливо вiдзначили чужоземцi вишуканiсть українських жiнок: «Найбiльше ласкавостi в словах i жестах знайдеш на Русi, спецiально у жiнок, до чого спрiчиняється також русинська мова, вимова котрої не така гверда, як польська», - писав у своєму щоденнику голландець У. Вердум, подорожуючи Польшею й Україною у 1670-1672 рр. [5, с. 20-21].

Україна через духовну культуру осмислює себе як народ i виступає у постійних зацixаннях на її суверенiтет. Тривалий шлях iснування української нацiї та широкi можливостi її духовної культури сджерелом для осмислення нацiональної системи цiнностей.

Лiтература:

1. Горлач М.І. Основи фiлософських знань. (Фiлософiя, логiка, етика, естетика, релiгiєзнавство): пiдручник / М.І. Горлач. - Київ: ЦУЛ, 2008. - 1028 с.
2. Коба Л.А. Розвиток освiти в Київській Русi: Початкова школа. №2, 1994. - С. 51-54.
3. Кунашенко О.В. Iсторiя сцановлення культури спiлкування на теренах України / О.В. Кунашенко // Науковi працi : науково-методичний журнал. - Миколаїв: Вид-во МДЦ У ім. П.Могили, 2007. - Т. 71. Вип. 58. Педагогiчні науки. - С. 142-148.
4. Миронюк О.М. Iсторiя граматичних засобiв вираження ввiчливостi в українській мовi // Мовознавство. № 2, 1993. - С. 55-62.
5. Сербенська О.А. Антиуряжк. Вчимося ввiчливо поводитися i правильно говорити: Посiбник. - Львiв: Світ, 1994. - 152 с.

Фiлологiчні науки

Алешкова М.О.

*студентка кафедри iноземної фiлологiї та перекладу
Вiдкритий мiжнародний унiверситет розвитку людини «Україна»
м.Київ, Україна*

ПРОБЛЕМИ ПЕРЕКЛАДУ ДЕМОНОЛОГIЧНИХ ОБРАЗIВ В АРАБСЬКIЙ ЛПЕРАТУРІ (НА МАТЕРIАЛІ ЗБІРКИ КАЗОК «ПИСЯЧА І ОДНА НIЧ»)

Переклад є одним з найстарiшх видiв людської дiяльностi та одним з способiв взаємодiї у мiжкультурній комунiкацiї. Мета будь-якого перекладу - налагодження взаємодiї мiж людьми, якi не володiють знаннями мови оригiналу. Перед перекладачем стоїть завдання не просто перекласти лексеми чи граматичнi конструкцiї, а передати думки, змiст оригiналу.

Iснують рiзні види перекладу, якi класифiкуються за рiзними критерiями. За формою переклад буває усним та письмовим. За способом - буквальний та адекватний. За змiстом ми можемо видiлити пастуннi види - суспiльно-полiтичний, художнiй, науково-технiчний [4, с.14].

Найцiкавить художнiй переклад, оскiльки його основна мета - передача думки оригiналу мовою перекладу, при цьому має бути збережений його сенс та емоцiйне забарвлення.

Жоден переклад не може бути абсолютно точним, оскiльки сама мовна система мови-перекладу не може досконало передати змiст оригiналу, що неминуче призводить до втрати певного об'єму iнформацiї.

Свою увагу ми зосередили на аналізі перекладацьких трансформацiй, якi використовуються пiд час перекладу арабомовних текстiв на українську мову.

Демонiчні уявлення народу дають нам змогу поринути у його традицiйну культуру, оскiльки несуть в собі стнокультурну iнформацiю ще з прадавнiх часiв. Вивчення цiєї теми допоможе нам прослiдити трансформацiю ситосприйняття арабських народiв. Найкраще цi вiруваннi представленi у казках, що й зумовило вибiр даної теми. Матерiалом дослідження стала збiрка казок «Писяча i одна нiч», що являє собою найбільш повне зiбрання оповiдей, якi описують демонiчні сили та їх вплив.

Однiєю з проблем, з якими стикається перекладач у процесi перекладу, є питання про перекладнiсть i неперекладнiсть. Це, в основному, стосується передацi спецiальної та безеквивалентної лексики, зокрема термiнiв-реалiй. Основною проблемою для перекладача стають саме слова-реалiї, а